

P I E T E R
A S P E

OP DRIFT

Manteau
THRILLER

PIETER ASPE

Op drift

Manteau

THRILLER

Een bloedzuiger laat niet los van de huid voordat hij zich
aan uw bloed heeft volgezogen.
horatius

© 2007 Uitgeverij Manteau / Standaard Uitgeverij nv en Pieter Aspe
Standaard Uitgeverij nv, Mechelsesteenweg 203, b-2018 Antwerpen
www.manteau.be
info@manteau.be
isbn 978 90 223 2145 4
d 2007/0034/48
nur330

Dit elektronische boek is gemaakt voor uitsluitend persoonlijk gebruik.
Het is niet bestemd voor commerciële doeleinden!

Het meisje lag op haar zij. Ze droeg een fuchsia topje met smalle schouderbandjes en een kort rokje. Haar donkerblonde haar kleefde in slierten aan de zijkant van haar gezicht en ze miste een teenslipper. Van In schatte haar een jaar of vijfentwintig.

‘Wat zonde’, zuchtte hij.

Versavel klemde zijn lippen op elkaar en wendde zich hoofdschuddend van het levenloze meisje af. Ze lag stil, maar was ze wel dood? Haar zongebruinde dijen glansden in het licht van de schijnwerpers en hij zou gezworen hebben dat ze nog ademde. Het ongeloof van Versavel was een normale reactie. Het meisje leek te slapen, maar ze was wel degelijk dood. Dat had een arts van de hulpdiensten tien minuten geleden vastgesteld. Het was nu alleen nog wachten op Zlotkrychbrto om de precieze doodsoorzaak te kennen. Agenten van de Blankenbergse politie hadden ondertussen de perimeter met blauw-witte plastic linten afgezet en twee schijnwerpers opgesteld. Voorlopig konde ze niet veel doen.

‘Op welk grondgebied bevinden we ons eigenlijk?’ vroeg Van In.

Ze liepen over een smal pad dat naar een open plek leidde waar een paar verweerde houten banken stonden. Van In liet zich op een bank neerzakken, sloeg zijn benen over elkaar en trok met een pijnlijke grimas zijn schouders achteruit. Hij had gisteren met Hannelore en de kinderen een uitstapje naar Bellewaerde gemaakt. De sadisten, ze hadden hem alle attracties laten uitproberen en daarna waren ze met hem nog een keer door het pretpark geslenterd voor ze uiteindelijk op een terrasje waren neergestreken. De korte rustpauze had niet geholpen. Hij voelde zich nog steeds geradbraakt.

‘Volgens de gps bevinden we ons nog net op het grondgebied van Brugge’, zei Versavel.

‘Echt waar?’

Van In trok een nors gezicht, haalde een pakje sigaretten uit zijn zak en stak er een op. Versavel kwam naast hem zitten.

‘Moet jij werkelijk overal roken?’

Hij wees naar een groot bord op palen rechts van hen. Natuurreservaat De Fonteintjes stond er in grote letters. Van In draaide zijn hoofd naar het bord en keek daarna omhoog, naar de hemel die roze begon te kleuren. Het zou niet lang meer duren voor het licht de schemering verjoeg, en de zon vanachter de horizon oprees. De nevel boven het water in de vijver kondigde andermaal een hete dag aan. Aan de zomer leek geen einde te komen en als hij de weerman mocht geloven, zou het mooi weer nog een tijdje aanhouden.

‘Zolang de groenen hun natuurreservaten niet overdekken, blijf ik buiten roken.’

Versavel haalde zijn schouders op. Hij had een pinnige reactie verwacht. Navigatiesystemen en groene jongens waren twee onderwerpen die je beter niet kon aansnijden als Van In nog niet klaarwakker was, maar dat gold eigenlijk voor om het even welk onderwerp. Het had geen zin h gesprek over een andere boeg te gooien.

‘Ik ben in ieder geval tevreden dat we er eindelijk eentje gekregen hebben.’

‘Een natuurreservaat?’

‘Nee, een gps’, glimlachte Versavel.

Van In had bij hun vertrek de nieuwe gps proberen in te stellen, maar je had hem evengoe kunnen vragen een vergelijking met drie onbekenden op te lossen. Na een scheldtirade aan het adres van de techneut die de handleiding had opgesteld, gaf hij het op met de woorden: ‘Ik ben as en tot

zal ik wederkeren.’ Tijdens de rit had hij amper nog iets gezegd.

‘~~Hebben die kerels van Blankenberge dan geen gps?~~’ vroeg Van In terwijl hij zijn halfopgerookte sigaret in een boogje over zijn schouder gooide.

‘Waarom vraag je dat?’

‘Omdat de onze er blijkbaar van overtuigd is dat we ons op het grondgebied van Brugge bevinden. Waarom zijn zij hier dan ook?’

Versavel slaakte een diepe zucht.

‘De man die het lijk gevonden heeft, is een persoonlijke vriend van procureur Beekman.’

‘Ach zo’, reageerde Van In. ‘Dat heb je me niet verteld.’

‘Je hebt het me ook niet gevraagd.’

Van In stak een nieuwe sigaret op en liet zijn blik over de duinen glijden. In de verte kon hij het ruisen van de branding horen. Het natuurgebied kwam langzaam tot leven. Een jong konijn dartelde door het hoge helmgras. Watervogels waarvan hij de naam niet kende, streken neer op het Rietfonteintje, een van de vijf waterplassen achter de duinen die samen het natuurgebied De Fonteintjes vormden.

‘Je kent Beekman toch’, zei Versavel. ‘Hij heeft eerst de politie van Blankenberge gebeld. Daarmee heeft hij zich afgevraagd of dat wel de goede beslissing was en pas dan heeft hij voor alle zekerheid ons ook maar op de hoogte gebracht.’

Van In knikte. Versavel kon weieens gelijk hebben. Magistraten kwamen zelfverzekerd over op de rechtbank, maar ze reageerden impulsief als ze met een onverwacht probleem geconfronteerd werden. Zonder dossier waren ze net hulpeloze kinderen.

‘Ik kan me voorstellen dat Beekman zoiets nog niet vaak heeft meegemaakt.’

‘En ik wist niet dat hij vrienden had die hem voor dag en dauw uit zijn bed mochten bellen.’

‘Ik ook niet’, zei Van In.

Hij had een hekel aan mensen die dachten dat ze zich meer konden permitteren dan een gewone sterveling omdat ze relaties hadden, maar Beekman was nu eenmaal zijn baas. Hij kon maar betrouwen voorzichtig zijn.

‘Heb je zijn naam genoteerd?’

Versavel haalde zijn notitieboekje uit zijn borstzak en sloeg het open.

‘Nicolas de Villiers. Met een kleine d uiteraard. Hij is beheerder van vennootschappen.’

‘Dat ontbrak er nog aan’, kreunde Van In. ‘Een zakenman met blauw bloed.’

Zlotkrychbrto onderzocht het meisje op sporen van geweld. Lang hoefde hij die niet te zoeken. Haar nek was op diverse plaatsen gekneusd en haar enkels zaten onder de blauwe plekken.

‘En?’ vroeg Van In.

‘Ze waren met zijn tweeën. Een heeft haar vastgehouden bij de enkels, de andere bij de nek.’

‘Waarom denk je dat?’

‘Haar rokje is nog droog.’

‘Ik vrees dat ik je niet kan volgen, Zlot.’

‘Ze hebben alleen haar hoofd onder water geduwd. Verscheidene keren zelfs als je het mij vraagt. De kneuzingen aan haar nek zijn bijzonder ernstig. Het arme kind moet zich fel verdedigd hebben.’

‘Ze hebben haar dus eerst gemarteld?’ zei Versavel met afgrijzen.

‘Daar lijkt het op.’

‘Is ze ook verkracht?’

‘Dat denk ik niet.’

Zlotkrychbrto tilde het rokje op. Het meisje droeg een rood slipje dat nog strak om haar billen zat. Van In knikte. Verkrachters namen de moeite niet hun slachtoffer na de daad weer netjes aan te kleden.

‘Wanneer is ze gestorven?’

‘Dat weet ik nog niet.’

Zlotkrychbrto maakte zijn tas open en haalde er een thermometer uit. Versavel wendde discreet zijn hoofd af, maar Van In bleef toekijken hoe de politiearts het slipje van het meisje uittrok en de thermometer bij haar inbracht.

‘Zonde, vind je niet?’

‘Dat heb ik net ook gezegd.’

Het meisje had een bol kontje en de gladde huid was even bruin als haar dijen. Ze lag vaak onder de zonnebank, of ze zonde naakt. Van In verdreef een vunzige gedachte die spontaan bij hem opkwam en liep naar de rand van de waterplas waar het gras platgetrapt was en het zand omgewoeld. Het drama had zich duidelijk hier afgespeeld. Een eindje verderop lag de ontbrekende teenslipper als een stille getuige van haar doodstrijd. Er ging een rilling door Van In heen. Hij draaide zich om en liep met gebogen hoofd weer naar de plek waar Zlotkrychbrto en Versavel stonden. Ook de mensen van de technische recherche waren gearriveerd. Ze trokken witte astronautenpakjes aan en begonnen ijverig de omgeving af te speuren op zoek naar sporen. Klaas Vermeulen, het hoofd van de technische recherche, zat gehurkt bij het meisje. Straks zou hij het vuil onder haar vingernagels weghalen in de hoop er wat dna van de moordenaar aan te treffen. Zlotkrychbrto had hem verteld dat ze fel weerstand had geboden. En dan was de kans groot dat hij bruikbaar materiaal vond. Haar kleding zou hij later in het lab aan een grondig onderzoek onderwerpen.

‘Ziezo.’

Zlotkrychbrto verwijderde de thermometer, trok het slipje naar boven en las de temperatuur af. De snelheid waarmee een lijk afkoelde hing voornamelijk af van de omgevingstemperatuur. Hij maakte vlug een berekening en stopte de thermometer weer in zijn tas.

‘Volgens mij is ze nog geen vier uur dood’, zei hij toen Van In hem vragend aankeek.

Het was nu kwart voor zes. Nicolas de Villiers had Beekman om tien over vier gebeld. Aan Zlotkrychbrto gelijk had, en dat was meestal het geval, was het meisje tussen twee en vier vermoord.

‘Klaas.’

Toen Klaas Vermeulen zijn naam hoorde, krabbelde hij overeind. Een rechercheur van de technische recherche fluisterde iets in zijn oor. En dat ergerde Van In mateloos.

‘Jullie gaan toch weer niet beginnen, zeker?’

De relatie tussen de Lokale Opsporingsdienst en de technische recherche was al jaren gespannen. Van In kon Vermeulen niet luchten en omgekeerd. Daardoor verliep de samenwerking tussen beide diensten meestal stroef. Belangrijke informatie werd vaak laattijdig doorgespeeld of helemaal niet. Maar dit konden ze toch niet maken: informatie verzwijgen terwijl hij er verdomme zelf bij stond. Vermeulen was zich daarvan bewust en hij wist ook dat procureur Beekman rechtstreeks bij de zaak betrokken was.

‘Ze hebben iets gevonden in de duinen’, gaf hij met een zuur gezicht toe. ‘Vier sigarettenpeuken en een gebruikt condoom.’

Ze volgden de man die het nieuws had gebracht naar een open plek tussen de begroeiing waar het zand duidelijk omgewoeld was. Twee mannen in astronautenpak waren druk bezig het gebied af te bakenen.

‘Het is beter dat we de perimeter nu niet betreden’, zei Vermeulen.

Van In gromde iets tussen zijn tanden, maar hij verzette zich niet tegen de beslissing van zijn rivaal.

‘Kunnen we de sigarettenpeuken bekijken?’

‘Wat wil je weten?’ vroeg Vermeulen.

‘Het merk.’

Een van de rechercheurs kwam met een papieren zakje aandraven, pakte een pincetje en haalde de peukjes uit. Van In wierp een steelse blik naar Versavel, die prompt zijn leesbril uit zijn borstzak haalde.

‘Heb je hem weer vergeten?’

Van In schudde zijn hoofd.

‘Nee’, zei hij. ‘Ik ben er gisteravond per ongeluk op gaan zitten.’

‘Voor de zesde of de zevende keer?’

‘Geen idee.’

Van In stak zijn leesbril steevast in zijn achterzak, een gewoonte die hem de voorbije jaren honderden euro’s had gekost. Maar hij bleef koppig volharden. En dat tot grote ergernis van Hannelore. Gelukkig kon hij in noodgevallen een beroep doen op Versavel die ook verziend was en zijn leesbril altijd bij zich had.

‘Kent Infina.’

Zelfs met de leesbril op moest Van In zijn ogen half dichtknijpen voor hij het merk onder de filter kon lezen. Vermeulen bekeek hem met zichtbare argwaan.

‘Die informatie had je ook in mijn verslag kunnen vinden’, zei hij bars.

‘Tegen dat ik je verslag krijg, is de misdaad meestal al opgelost’, reageerde Van In koel.

Hij viste de andere drie peukjes op, controleerde ze en deponeerde ze daarna weer keurig in het zakje, dat hij teruggaf aan de rechercheur van de technische recherche.

‘Lagen de peukjes dicht bij elkaar?’

‘Ze staken naast elkaar in het zand’, zei de man met het zakje.

Het spontane antwoord leverde hem een boze blik en een terechtwijzing op. Vermeulen was woedend.

‘Je kunt gaan, Desmedt’, snauwde hij.

De man met het zakje draaide zich om en ploeterde met opgetrokken schouders door het zand naar de plek waar zijn collega’s nog ijverig bezig waren, terwijl hij zich afvroeg wat hij in hemelsnaam verkeerd had gedaan.

‘Hebbes.’

Een van de speurders richtte zich op en stak triomfantelijk zijn pincetje op. Er zat een klein rond dingetje tussen. Een knoopje. Zo te zien van een overhemd of een bloes.

‘Kun je even een zakje brengen, Desmedt?’

Desmedt knikte, een zakje halen was geen probleem, maar hij was niet van plan de vondst te melden zolang Van In nog in de buurt was.

‘Wie we daar hebben.’

Van In keek over zijn schouder en fronste zijn wenkbrauwen. Hij had Beekman verwacht, maar niet zo snel. De procureur droeg een lichtblauw zomerpak, een gele das en zwarte lakschoenen. Over smaak valt niet te redetwisten, maar het minste wat je kon zeggen was dat zijn verschijning niet onopgemerkt bleef. Alle hoofden draaiden in zijn richting. Alleen Vermeulen, die altijd ernstig keek, hoefde geen moeite te doen om een glimlach te onderdrukken.

‘Goedemorgen, heren.’

Beekman drukte iedereen de hand en vroeg daarna of hij het lijk kon zien. Alsof dat veel uitmaakte dacht Van In. Maar dat kon hij natuurlijk niet zeggen.

‘Je ziet er zo zomers uit’, zei hij dan maar.

Oudere mannen die zich plotseling anders gaan kleden houden er meestal een jongere vriendin of na. Beekman had er al een aantal gehad sinds zijn vrouw hem had verlaten, maar de relaties hadden nooit lang geduurd. Kwaadsprekers beweerden dat hij te veeleisend was in bed, maar Van In wist wat beter. Beekman draaide iedere euro tweemaal om voor hij hem uitgaf. Hij meed dure restaurants als de pest en hij zou nooit blijven staan bij een etalage van een exclusieve boetiek. Cadeaus kopen voor hij pure verspilling.

‘Ik hoor je denken, Van In.’

‘Is dat zo, meneer de procureur?’

‘Jij hebt tenminste Hannelore. Wat kan een man zich nog meer wensen?’

Van In wist dat Beekman al jaren stiekem verliefd was op haar. Erger nog: hij verafgoodde haar.

‘Ik mag niet klagen. Maar als je het mij vraagt hoeft Nathalie niet voor haar onder te doen.’

Nathalie was twee weken geleden tot substituut van de procureur des Konings benoemd. Ze was achtentwintig, 1 meter 78 groot en ze had een figuur dat menige mannequin haar zou benijden.

Hij had gelijk. Beekman draaide zich bruusk om.

‘Geen grapjes daarover, Van In. Of...’

‘Het is dus toch waar.’

Beekman haalde zijn schouders op. Hij had Nathalie gisteren uitgenodigd voor een etentje in een Chinees restaurant. Ze had de afspraak op het laatste nippertje afgebeeld, maar dat ging Van In niet aan.

‘Hoe zit het eigenlijk met het onderzoek?’

Van In bracht in een paar woorden verslag uit over de stand van zaken.

‘De vier sigarettenpeuken in het zand zouden erop kunnen wijzen dat iemand het slachtoffer in de duinen heeft staan opwachten.’

‘De moordenaar?’

‘Moordenaar-s’, reageerde Van In. ‘Volgens Zlotkrychbrto waren ze met zijn tweeën.’

Het vermoorde meisje lag op haar buik onder een deken. Alleen haar voeten en haar hoofd stak eronderuit. Een lichte bries föhnde haar halfnatte haar. Twee brandweermannen stonden een eindje verderop een sigaret te roken. Ze wachtten tot ze het bevel kregen om het lichaam naar het lijkenhuisje over te brengen. De zon had ondertussen veel aan kracht gewonnen. Van In voelde een zweetdruppel langs de zijkant van zijn neus naar beneden glijden.

‘Is De Villiers een goede vriend van je?’

Beekman, die ook last begon te krijgen van de warmte, haalde een keurig in vieren gevouwen zakdoek uit zijn broekzak en depte er zijn voorhoofd mee.

‘Nogal’, zei hij. ‘Nicolas is mijn bridgepartner.’

‘Ach zo’, reageerde Van In.

‘Wat bedoel je daarmee?’

Van In stak een sigaret op en blies de rook voor zich uit. Een verkeerd antwoord kon Beekman tegen hem in het harnas jaren. En dat wilde hij in elk geval vermijden. Ze gingen wel op vriendschappelijke voet met elkaar om, maar dat betekende niet dat ze vrienden waren. Beekman behandelde hem als een gelijke omwille van Hannelore.

‘Ik vraag me af wat De Villiers hier zo vroeg deed. Als ik me niet vergis, woont hij niet in de buurt.’

Beekman nam hem de insinuatie gelukkig niet kwalijk. Hij had eigenlijk niet anders verwacht, want hij had zich die vraag ook gesteld.

‘Nicolas zou me niet gebeld hebben als hij bij de zaak betrokken was.’

‘Je kunt de redenering ook omdraaien. Het zou niet de eerste keer zijn dat de dader de speurde naar het slachtoffer leidt in de hoop dat hij op die manier de verdenking van zich kan afwentelen.’

‘Zoek je het nu niet een beetje te ver, Van In?’

‘Je vindt het dus niet erg dat ik hem straks een bezoekje breng?’

‘Natuurlijk niet. Maar loop alsjeblieft niet te hard van stapel. Veel vrienden heb ik niet.’

‘Ik zal mijn best doen, meneer de procureur.’

De stroom dagjesmensen kwam heel vroeg op gang. Om negen uur meldde de radio files op de e4. Het was overal aanschuiven aan de kust. In Blankenberge waren alle parkeerplaatsen om tien uur bezet. Van In en Versavel slenterden langs de Zeedijk naar de haven. Ze waren eerst bij De Villiers langs geweest, maar die was volgens zijn vrouw een halfuur eerder naar Brugge vertrokken, waar hij een afspraak had. Ze verwachtte hem pas om een uur of twee weer thuis. Daarom had Van In besloten tot die tijd in Blankenberge te blijven.

‘Weet je dat we overwegen om hier een appartement te kopen?’

‘Dat meen je niet’, zei Versavel. ‘Je haat toch al die drukte?’

Een belhamel op een skateboard scheerde rakelings langs en reed zich haast te pletter op een kinderkar die plotseling uitweek. Van In lachte.

‘Ik ben niet van plan om hier te komen wonen, Guido. Maar als je de onheilsprofeten maar geloven, krijgen we hier straks hetzelfde klimaat als aan de Middellandse Zee. En dan gaan de prijzen van het vastgoed aan de kust flink stijgen. Als ik het appartement dan verkoop, kan ik dankzij mijn winst misschien vijf jaar vroeger met pensioen.’

‘Als ik jou was zou ik geen appartement aan de Zeedijk kopen’, zei Versavel droog.

‘Waarom niet?’

‘Omdat dezelfde onheilsprofeten voorspellen dat het peil van de zee dan ook een paar meter zal stijgen. Of heb je daar niet aan gedacht?’

‘Moeten ze de dijken maar hoger maken.’

Door de toenemende drukte duurde het ruim een kwartier voor ze de haven bereikten, waar het ook al behoorlijk druk was. Ze vonden gelukkig een plaatsje op het terras van de Trafalgar. Een jonge meisje met Aziatische trekken kwam meteen de bestelling opnemen. Van In wierp een blik op zijn horloge. Het was halfelf. Dat was nog iets te vroeg voor een Duvel maar hij bestelde er toch een. Aan de kust hielden weinig mensen rekening met het tijdstip waarop ze alcoholische drank consumeerden. Sommigen zaten al om negen uur met een biertje op een terras.

‘Heb je ondertussen nog contact gehad met de politie van Blankenberge?’

‘Ik heb de commissaris gebeld net voor we vertrokken.’

‘En?’

‘Tot nu toe is er niemand als vermist gemeld. Ook niet in de naburige kustgemeenten. Maar het is natuurlijk nog vroeg. Ze hebben wel affiches laten maken. Als er vandaag geen meldingen binnenkomen, gaan ze die morgen overal ophangen.’ ‘Arm kind’, zei Van In.

Hij dacht aan zijn eigen dochttertje en aan de boze wereld waarin zij ooit terecht zou komen.

Versavel bleef nuchter. Hij geloofde niet in doemscenario's.

‘Ik vraag me af wat ze daar op dat uur deed’, reageerde hij bedenkelijk.

Het Rietfonteinje waar De Villiers het meisje had gevonden, was alleen bereikbaar via een smalle

pad. Het was een gedroomde plek voor een paar dat ongestoord een potje wilde vrijen maar niet voor een meisje dat alleen een nachtwandeling wilde maken.

‘Hetzelfde geldt voor De Villiers.’

‘Het zou best kunnen dat ze een afspraakje hadden. Met al die internettoestanden tegenwoordig kijk ik van niets meer op. Jonge meisjes worden steeds vaker in de val gelokt door oude kerels die zich jonger voordoen dan ze zijn. Dat weet je toch zelf ook.’

‘Je vergeet dat ze met zijn tweeën waren, Guido.’

‘En dan? Wie zegt dat De Villiers geen vrienden heeft?’

‘Je verdenkt Beekman toch niet?’ glimlachte Van In.

Hij pakte zijn glas bij de voet, hield zijn neus boven de schuimkraag en snoof de geur van hop en mout op. Pas daarna nam hij een slok. Ze konden beter de resultaten van het forensische onderzoek en het verslag van de autopsie afwachten voor ze een conclusie trokken. Hij sloeg de menukaart open die voor hem op tafel lag en doorliep de gerechten.

‘Jonge duif van Bresse met verse groentjes’, las hij hardop. ‘Dat lijkt we wel wat.’

‘Je gaat nu toch nog niet eten?’

‘Nu niet, maar straks wel’, grinnikte Van In. ‘Het is een eeuwigheid geleden dat ik nog jonge duif heb gegeten. We hebben trouwens tijd zat. Die De Villiers komt pas om twee uur thuis.’

Hij stak een sigaret op, nam een forse slok en liet zijn blik over de mensen op het terras dwalen. De meeste klanten waren ouder dan vijftig, zongebruind en ze dronken bijna allemaal bier of wijn. Ze voerden geanimeerde gesprekken en er werd ook flink wat afgelachen.

‘Misschien kom ik hier toch wel wonen’, mijmerde Van In. ‘Een zonnig appartement met uitzicht op de jachthaven, leuke restaurants en jonge duif van Bresse. Wat kan een mens zich nog meer wensen?’

Er stond een dikke Mercedes op de oprit van de villa. Dat was waarschijnlijk een teken dat De Villiers thuis was. Van In keek even om zich heen voor hij uitstapte. Voor de andere villa's stonden bijna uitsluitend Mercedessen, Porsches en bmw's geparkeerd.

‘En wij maar geloven dat er in Blankenberge alleen maar mensen wonen die met een leefloot moeten rondkomen.’

Hij sloeg het portier van de Golf dicht en liep naar de villa van De Villiers. Versavel volgde hem op de voet. De voordeurbel klonk als een scheepsklok. En zo zag de rest van het interieur er ook uit. Toen De Villiers de deur openmaakte en hen met een brede glimlach begroette, was het meteen duidelijk waarvoor de heer des huizes zich interesseerde. In de hal stond een schaalmodel van een negentiende-eeuwse vissersboot en de muren hingen vol met marines in mooi vergulde lijsten. Nicolas de Villiers was een goedlachse man, hij had een warme stem en flitsende helderblauwe ogen.

‘Excuseer dat ik u zo lang heb laten wachten’, zei hij met uitgestoken armen. ‘Ik kon mijn afspraak in Brugge niet meer afzeggen. Aandeelhouders zijn door de bank genomen brave mensen, zolang maar niet te laat komt op de algemene vergadering. Gaat u toch zitten. Kan ik u iets te drinken aanbieden?’

Hij leidde hen naar de veranda, die een geheel vormde met de woonkamer en uitkeek op een keurig onderhouden tuin. Ze namen plaats aan een mahoniehouten tafel met koperbeslag. Op de stoelen lagen blauw-wit gestreepte kussens. Bij het raam stond een dressoir, eveneens van mahonie.

‘U hebt toch al gegeten?’

‘We komen net van tafel’, zei Van In.

‘Dan is het de hoogste tijd voor een borrel. Claudine, kun je even komen?’

Zijn stem schalde door het huis. Even later verscheen een slanke, modieus geklede vrouw. Van In schatte haar een jaar of vijfenveertig, hoewel ze jonger leek. Dat kwam omdat ze om de drie weken haar haar liet kleuren.

‘Mag ik u mijn vrouw voorstellen?’

De Villiers ging bij haar staan en sloeg zijn arm om haar middel. Claudine glimlachte zuinig en sloeg haar ogen neer, alsof ze zich geneerde voor het uitbundige gedrag van haar man.

‘We hebben vanochtend al met elkaar gesproken’, zei ze schuchter.

De Villiers trok haar dichter tegen zich aan. Van In durfde er bijna een eed op te doen dat hij in haar billen aan het knijpen was.

‘En nu terug naar de belangrijke dingen. Wat drinkt u, commissaris? Whisky, calvados, armagnac of poire William... u zegt het maar.’

Versavel wierp een bezorgde blik naar Van In, die al twee Duvels en een fles wijn op had. De middag was nog lang en het zag er niet naar uit dat De Villiers hen na één borrel zou laten gaan. Hij mocht niet baten. Van In nam calvados. Claudine verdween naar de woonkamer. Even later was ze terug met een dienblad met een fles en drie glazen. Versavel, die water had gevraagd, maakte een afwerend gebaar.

‘Neemt u mij niet kwalijk, maar ik drink geen alcohol.’

De weigering deed De Villiers in een bulderende lach uitbarsten. Hij pakte een fles, keurde het etiket en schonk de glazen in.

‘Eentje kan geen kwaad, hoofdinspecteur.’

Versavel slikte zijn protest in. Tegen sommige mensen had je geen verhaal. De Villiers was er zo een. Hij zou blijven aandringen tot hij zijn zin kreeg. Versavel pakte het glas dat hij aangereikt kreeg en nipte ervan.

‘U vraagt zich waarschijnlijk af wat ik vanochtend vroeg in De Fonteintjes uitspookte?’ viel De Villiers meteen met de deur in huis.

Hij nam een slok calvados en trok zijn gezicht in een ernstige plooi. Zijn heldere ogen keken rustig.

‘Het was nog bijna nacht’, merkte Van In op.

‘Ochtend of nacht. Het maakt niet uit. Ik sta zelden of nooit vroeg op. Dat kan iedereen die mijn kant kent bevestigen. Ik ben een avondmens, commissaris. Als ik niets te doen heb, kom ik zelden voor de middag uit mijn bed.’

‘U maakt me nieuwsgierig, meneer.’

De Villiers boog zich naar voren en liet zijn stem zakken.

‘Ik werd vannacht gebeld door iemand die beweerde te weten waar Arthur woont.’

‘Wie is Arthur?’

‘Arthur is mijn zoon’, fluisterde De Villiers. ‘Hij is vijf jaar geleden spoorloos verdwenen.’

‘Kunt u wat duidelijker zijn?’ vroeg Van In met een gefronst voorhoofd.

‘Neemt u mij niet kwalijk, commissaris. Ik ben nog steeds een beetje overstuur.’

De Villiers dronk zijn glas tot op de bodem leeg en vertelde zijn verhaal. Arthur was een kind uit zijn eerste huwelijk en de jongen had nooit kunnen verwerken dat hij zijn moeder in de steek had gelaten voor Claudine. Op een dag had hij de kluis leeggemaakt en was hij met de noorderzon vertrokken. Omdat Arthur meerderjarig was, had De Villiers de politie niet ingeschakeld, hij had een beroep gedaan op een detectivebureau, maar die waren er niet in geslaagd zijn zoon op te sporen. Sindsdien had hij nooit meer iets van Arthur gehoord.

‘Zat er veel geld in die kluis?’

‘Wat is veel geld, commissaris?’

De Villiers stak zijn armen in de lucht. Zijn ogen vonkten weer. Van In kon het karakter van de man moeilijk inschatten. De uitbundigheid waarmee hij hen had begroet, stond in schril contrast met de lugubere ontdekking die hij vanochtend had gedaan en het verhaal dat hij net had verteld.

‘Ik heb negentigduizend euro op mijn spaarrekening staan’, zei Van In zonder blikken of blozen. ‘En dat vind ik veel geld.’

‘Dan zitten we niet op dezelfde golflengte, commissaris. Het bedrag was aanzienlijk hoger. Arthur ging met meer dan zeshonderdduizend euro aan de haal.’

‘Ach zo’, zei Van In. ‘Maar dat kon u uiteraard niet schelen?’

De Villiers haalde zijn schouders op. Zijn ogen straalden als regendruppels in het zonlicht. Twee rijen hagelwitte tanden deden zijn glimlach schitteren.

‘Mijn zoon is me meer waard dan een handvol zilverlingen’, glunderde hij. ‘Kent u de parabel van de verloren zoon dan niet?’

Tegenwoordig keek niemand nog op van kinderen die na de dood van hun ouders hun familiefortuin verbrasten, maar erven was iets anders dan stelen. En zeshonderdduizend euro was meer geld dan Van In ooit bij elkaar zou krijgen. De Villiers was steenrijk of hij was zeer gelovig. Misschien was hij het wel allebei.

‘U zou uw zoon dus vergiffenis schenken als hij plotseling kwam opdagen?’

‘Dat spreekt toch voor zich’, reageerde De Villiers met een prop in zijn keel.

‘Hoe oud is Arthur nu?’

‘Zesentwintig.’

Van In nam een slok calvados en liet het goedje zijn tong en gehemelte schoonbranden voor hem het inslikte. Hij was benieuwd naar de rest van het verhaal.

‘De persoon die vannacht contact met u opnam, heeft zich waarschijnlijk niet bekendgemaakt?’

De Villiers schudde zijn hoofd. Zijn blik werd melancholisch. Hij vouwde zijn handen in zijn schoot en sloeg zijn ogen op.

‘Ik weet dat het niet verstandig is om op dergelijke voorstellen in te gaan’, zei hij. ‘Maar ik heb het toch gedaan. Een mens weet maar nooit.’

De onbekende beller had vijftienduizend euro geëist. In ruil daarvoor zou hij De Villiers het adres van Arthur geven. Ze hadden een afspraak gemaakt aan het Rietfonteintje, maar de beller was niet komen opdagen. De Villiers had een halfuur op hem gewacht.

‘Daarna ben ik het pad afgelopen, in de veronderstelling dat ik hem op een andere plek zou aantreffen.’

‘Toen hebt u het lijk van het meisje gevonden’, zei Van In.

‘Inderdaad, commissaris. Ik kon er niet naast kijken. Haar lichaam versperde het pad.’

‘Hebt u vijanden?’ ‘Waarom vraagt u dat?’

‘Omdat het best zou kunnen dat de moordenaar u onder een vals voorwendsel naar het Rietfonteintje heeft gelokt.’

‘Denkt u dat?’

‘U kende het meisje toch niet?’ vroeg Van In.

De vraag verraste De Villiers duidelijk. Hij zette verbaasde ogen op.

‘Dat had ik toch meteen gezegd’, zei hij verbijsterd.

Van In kreeg plotseling ongelooflijke zin in een sigaret, maar hij zag nergens een asbak staan, wat meestal op wees dat er niet gerookt mocht worden. Hij vroeg het toch.

‘Vindt u het erg als ik een sigaretje rook?’

‘Natuurlijk niet. Ik rook zelf.’

De Villiers sprong op van zijn stoel en haalde een asbak uit de bovenste lade van het mahoniehouten dressoir bij het raam. De asbak was van koper. In de spiegel stond een zeilschip gegraveerd.

‘Mag ik u er eentje aanbieden?’

De Villiers haalde een pakje Kent Infina uit zijn broekzak en klapte het open. Van In wierp een sluikse blik naar Versavel.

‘Nee, dank u’, zei hij. ‘Maar zou u het erg vinden om mee te werken aan een vergelijkend dna-onderzoek?’

Nicolas de Villiers reageerde onconventioneel. Andere mensen hadden moord en brand geschreeuwd, maar hij bleef rustig, bijna onverstoorbaar.

‘Als ik u daarmee van dienst kan zijn, waarom niet?’ zei hij.

De zon stond al hoog toen Janny Geldhof zijn ogen opentrok. Het harde licht dat door het raam naar binnen stroomde, verblindde hem.

‘Godverdomme.’

Hij draaide zich weg van het licht en wreef met de toppen van zijn wijsvingers zijn ogen uit. Zijn keel was kurkdroog en zijn neus zat vol met harde korsten die hij eerst lospeuterde voor hij ging plassen. Een kletterende straal deed het water in de pot opspatten. Hij keek naar de foto die voor hem aan de muur hing. Dat deed hij iedere keer als hij stond te plassen. Meestal kreeg hij dan een erectie. Het meisje op de foto was naakt en ongelooflijk knap. Het was alleen jammer dat ze dood was en hij alleen nog over de foto beschikte. Hij waggelde naar de badkamer met het beeld van het meisje op zijn netvlies. Onder de douche richtte hij de warme waterstraal op zijn onderlijf en masturbeerde. Na het douchen ging hij voor de spiegel staan en kamde zijn natte haar naar achter. Op zijn borst stond een tweekoppige draak getatoeëerd. De vuurrode tongen leken zijn tepels te likken. Daaronder had hij in zwarte puntige letters een tekst laten aanbrengen: *I'm a sex maniac*. En dat was geen overdrijving. Janny had meer behoefte aan seks dan de katholieke kerk aan gelovigen. Er ging geen dag voorbij of hij kwam drie of vier keer klaar. Zijn kleren lagen over de rand van het bad: een slip van Armani, een spijkerbroek van Diesel en een T-shirt van Bikkembergs, want behalve van seks hield hij ook van dure merkkleding. Eigenlijk hield hij van alles wat duur was. In zijn kast hing voor een fortuin aan kleren, hij had een kelder vol met champagne en hij reed in een exclusieve BMW. Janny bewonderde nog even zijn gespierde lichaam voor hij zijn kleren aantrok en naar beneden liep. Hij had nog tijd zat. De goederen werden pas vanavond geleverd: twee kilo brown sugar van de beste kwaliteit.

‘Wat doe jij hier verdomme?’

Het meisje dat aan de keukentafel zat te eten keek hem verschrikt aan. Ze kende Janny en ze wist hoe hij tekeer kon gaan als er hem iets niet beviel.

‘Ik wilde je vanochtend niet storen’, zei ze. ‘Maar als je het wilt doe ik het nu meteen.’

Ze liet zich van haar stoel glijden en sloeg haar armen om zijn middel. Hij duwde haar van zich en ritste zijn broek open.

‘Eet eerst je mond maar leeg. Ik wacht wel tot je klaar bent.’

Na de middag werd het zo heet dat de mensen aan het strand bijna hun voetzolen verbrandden als ze over het zand naar de zee liepen, de enige plek waar ze nog enige verkoeling konden vinden. Op de Zeedijk waren de terrassen overvol. Leveranciers konden de vraag naar frisdranken en bier amper bijhouden. Ijsventers deden gouden zaken. Cameraploegen van diverse zenders registreerden de drukte. De hittegolf die het land al een tijdje teisterde, bleef de inhoud van de journaals bepalen.

‘Heeft Hannelore je eindelijk kunnen overtuigen?’

Van In bekeek Versavel met een smalende blik.

‘Ik gooi je in de haven als je me durft uit te lachen.’

‘Ze heeft in ieder geval smaak.’

Van In droeg een kaki short, open sandalen en een beige T-shirt. Alles was splinternieuw. De vrouwen zaten er nog in. Hij paste perfect in het decor.

‘Stel je geluk niet op de proef, kerel.’

Ze liepen de Leopoldhelling af, waar gelukkig een briesje stond. Daarna sloegen ze o

Franchommelaan in. Het was er in ieder geval rustiger dan aan de Zeedijk. Van In stak een sigaret op. De bittere rook deed hem hoesten. De hoestbui leverde hem een vernietigende blik op van een jong stel met kinderwagen dat hen kruiste.

‘Ik zeg toch niets’, zei Versavel.

‘Nee, maar je denkt het wel.’

‘Dat kun je me niet verbieden, Pieter.’

Zlotkrychbrto had hen vanochtend gebeld. De lijkschouwing had uitgewezen dat het vermoord meisje door verdrinking gestorven was. Dat wisten ze natuurlijk al, maar niet dat ze ook colt gebruikt en kort voor ze stierf toch seks had gehad. Daarom hadden ze een afspraak gemaakt met de hoofdinspecteur Catrysse van de lokale politie, die ze nog kenden van vroeger. Catrysse hield zich tegenwoordig bezig met drugsdelicten. Wie weet kon hij hun daarover meer informatie verschaffen. Omdat Catrysse net als zij niet van maffe kantoren hield, hadden ze afgesproken op het terras van The Place To Be, een trendy bar aan de Franchommelaan, maar het was zeer de vraag of daar nog een plaatsje vrij was want net als aan de Zeedijk zaten de terrassen aan de Franchommelaan propvol met zonzonaanbidders.

‘Over een paar jaar zit er meer volk bij de dermatoloog dan aan het strand’, bromde Van In tussen zijn tanden.

‘Daar moet het zijn’, zei Versavel ontwijkend.

Hij had natuurlijk kunnen zeggen dat er nu al heel wat volk in de wachtkamer van de longspecialist zat, maar hij slikte de opmerking in en wees naar het terras waar ze afgesproken hadden.

‘The Place To Be’, las Van In van de deurmat.

Hij keek om zich heen, maar Catrysse was nergens te bespeuren op het terras van The Place To Be. Een van de obers kwam met een brede grijns op zijn gezicht naar hen toe gelopen.

‘U bent waarschijnlijk commissaris Van In’, zei hij. ‘Hoofdinspecteur Catrysse wacht binnen op jullie.’

The Place To Be was inderdaad een trendy zaak. Een strakke bar van licht eikenhout nam een groot deel van de linker zijmuur in beslag. De futuristische barstoelen hadden een zitting van zwart leer en rustten op een massieve verchromde voet met een vierkante grondplaat. Postmoderne geïnstalleerd met leren kuipzetels en ronde tafeltjes, maar behalve een man met een grote langharing, hond en een mevrouw met kort blond haar zat er niemand. Dat kwam natuurlijk door het weer. De ober liep hen voor naar de achterzijde van de zaak waar een zijruimte als salon was ingericht met een gigantische bank van rood leer, kleine ronde tafels en poefs in de vorm van een kubus. Catrysse zat er een beetje verloren bij. Toen hij Van In en Versavel zag, sprong hij op van de bank en schudde hun uitgebreid de hand.

‘Dat is lang geleden’, zei hij enthousiast. ‘Wat kan ik jullie aanbieden?’

Van In bestelde een Duvel, Versavel nam koffie met de verontschuldiging dat hij vanochtend niet had kunnen ontbijten.

‘Blankenberge is een kleine stad, maar dat wil niet zeggen dat we geen problemen hebben’, zei Catrysse toen Van In hem vroeg hoe het met het drugsbeleid was gesteld. ‘In de winter wonen hier amper twintigduizend mensen, maar in de zomer mag je dat getal met zes vermenigvuldigen. En dat zijn er nog de dagjesmensen.’

Van In knikte. Wie in juli door de Kerkstraat flaneerde, waande zich in een andere wereld. Een regisseur die op zoek was naar vreemde vogels had er zeker zijn gading gevonden. In de zomer had Blankenberge veel weg van een rariteitenkabinet: dikke vrouwen in strakke leggings, pubermeisjes met

piercings op bedekte of onbedekte lichaamsdelen, dwergen in dure sportkledij, skinheads, gezinnen met bleke kinderen uit de achterbuurten van Charleroi, holebi's in opzichtige pakjes, boeren van Bachten de Kupe en vooral luidruchtige jongeren die zich aan niets of niemand stoorden.

‘De meeste mensen verkeren in vakantiestemming’, vervolgde Catrysse. ‘Ze vreten zich te pletten en zuipen tot ze erbij neervallen. Het zal je dan ook niet verbazen dat de drugshandel hier welig tierd.’

‘Daar heb ik een en ander over gehoord’, zei Van In.

De federale politie had een paar maanden geleden een grootscheeps onderzoek opgezet met de bedoeling de drugshandel aan de kust in kaart te brengen. De eerste rapporten waren bijzonder verontrustend, maar de toestand was nog veel erger. Catrysse beschikte over een lijst met meer dan tweehonderd dealers die in Blankenberge werkzaam waren.

‘We doen af en toe een razzia in de discotheken bij het casino, maar dat levert bitter weinig op. En als we er dan toch een keer in slagen een dealer op te pakken, wordt hij onmiddellijk door een ander vervangen.’

‘Als het parket de moeite doet om hem te vervolgen’, merkte Versavel bitter op.

‘Zeg dat wel’, zei Catrysse.

Rokers werden ongenadig aangepakt en beboet. Drugsdealers kwamen meestal vrij met een berisping van de rechter of een voorwaardelijke straf. Van In nam een slok van zijn Duvel en stak een sigaret op, hoewel er op de tafels bordjes stonden die dat verboden. Als er in Blankenberge meer dan tweehonderd dealers werkzaam waren, was het onbegonnen werk de kerel op te sporen die het vermoorde meisje had bevoorrad. Catrysse leek zijn gedachten te raden.

‘Als ik jou was zou ik Janny Geldhof eens aan de tand voelen’, zei hij.

‘Dealt hij?’

‘Ik denk het wel, maar we hebben nog nooit iets kunnen bewijzen. Die kerel is ons iedere keer slim af. Het enige wat we echt van hem weten is dat hij verslingerd is aan jonge meisjes. Als ik ooit verhalen mag geloven die over hem de ronde doen, vogelt hij vaker dan een bonobo.’

Van In begreep wat Catrysse daarmee bedoelde. Hij had vorig jaar met de kinderen een bezoek gebracht aan de dierentuin van Planckendael, waar hij met eigen ogen had kunnen vaststellen met welke activiteit de mannetjesapen zich de hele dag onledig hielden.

‘Waar kunnen we die Janny Geldhof vinden?’

Catrysse wierp een blik op zijn horloge. Het was tien over drie.

‘Hij zal nu wel wakker zijn.’

Janny Geldhof baatte De Slokop uit, een jongerencafé in de Weststraat.

‘Hebben we al een bruikbare foto van het vermoorde meisje?’ vroeg Van In.

‘Ik denk het wel’, zei Versavel.

Hij haalde zijn mobieltje uit de borstzak van zijn overhemd en belde Carine Neels op het politiebureau.

‘Carine mailt onmiddellijk een foto door naar Blankenberge’, zei hij toen het gesprek afgelopen was.

‘Is er nog nieuws?’

Versavel knikte.

‘Het ondergoed van het vermoorde meisje is van Poolse makelij. Het is ook bijna zeker dat ze het daar heeft gekocht. Volgens Carine wordt het merk in kwestie niet naar België uitgevoerd.’

‘Het is in ieder geval beter dan niets’, reageerde Van In.

Een Poolse meisje dat in Blankenberge op vakantie was, viel in ieder geval gemakkelijker te traceren dan een Belgische. Als het meisje in een hotel logeerde, was het een kwestie van tijd voor ze ha

konden identificeren.

‘Ik iaat onmiddellijk alle hotelinschrijvingen controleren’, zei Catrysse.

‘Dan brengen wij ondertussen een bezoekje aan De Slokop.’

Van In stak een tweede sigaret op, nam een slok van zijn Duvel en keek nadenkend voor zich uit.

‘Is er nog iets?’ vroeg Versavel, die zijn vriend al langer kende dan vandaag.

‘Het zou mooi zijn als we ook de zoon van De Villiers konden opsporen’, zei hij dromerig.

‘Zal ik contact opnemen met Europol?’

‘Dat lijkt me geen slecht idee, Guido.’

Het verhaal van de verloren zoon bleef door Van Ins hoofd spoken.

‘Ken jij Nicolas de Villiers?’

‘Wie kent hem niet’, reageerde Catrysse. ‘Meneer de Villiers is bijzonder populair in Blankenberg.

Hij sponsort zowat de helft van alle culturele verenigingen en sportclubs.’

‘Hij is dus echt rijk.’ ‘Reken maar.’

De Villiers was ook bijzonder gul voor de Vrienden van de Blankenbergse politie, een vzw waarvoor Catrysse penningmeester was. In principe was iedereen gelijk voor de wet, maar als meneer De Villiers zijn wagen parkeerde waar het niet mocht, werd hij daarvoor zelden bekeurd. En als het toch eens gebeurde dat een uitslover hem daarvoor een bekeuring gaf, belandde die gegarandeerd in de prullenmand.

‘Je weet dus ook dat zijn zoon...’

‘Daar heeft hij erg onder geleden’, onderbrak Catrysse. ‘Arthur was zijn oogappel.’

‘Ken je ook zijn eerste vrouw?’

‘Waarom wil je dat weten?’ reageerde Catrysse een tikkeltje bars.

‘Zomaar.’

Van In beseftte dat hij zich op glad ijs begaf. Een mecenas die shirtjes kocht voor de plaatselijke voetbalclub en de trainer betaalde, liet je beter met rust.

‘Ik hoef de burgerlijke stand toch niet te bellen?’

Catrysse schudde zijn hoofd. Er verscheen een zorgelijke trek om zijn lippen. Hij vond Van In best een geschikte collega, maar er waren dingen waarmee hij zich beter niet bemoeide.

‘Jenny heeft een bloemenwinkel in de Visserstraat’, zei hij.

Zoals overal in Blankenberge zat het terras van De Slokop vol en was het binnen leeg. Jonge dienststers in strakke rokjes deden hun uiterste best de klanten op hun wenken te bedienen. Janny had in ieder geval smaak. De meisjes die voor hem werkten, waren jong, slank, sexy, knap en waarschijnlijk ook gewillig. Ze lieten zich met plezier betasten door de klanten, een meute luidruchtige Nederlanders die al de hele dag bier aan het hijsen was. De jonge serveersters en de losbandige sfeer legden Janny geen windeieren. Hij draaide een omzet van meer dan een miljoen euro, waarvan de helft zwart. Van In sprak een van de dienststers aan en vroeg of hij meneer Geldhof kon spreken. Het meisje bekeek hem met een ongelovige glimlach, stak haar hoofd naar binnen en schreeuwde: ‘Janny! Komen!’

‘Hij komt zo’, zei ze hoofdschuddend.

Ze had nog nooit iemand Janny ‘meneer Geldhof’ horen noemen. De meesten spraken hem ze niet bij zijn voornaam aan maar noemden hem gewoon ‘Jan Pijpen’ of ‘Jantjekomtgraagklaar’.

‘Dank u’, zei Van In beleefd.

Hij liet zijn blik over het bonte samenraapsel glijden dat het terras bevolkte, want behalve de zaterdags Nederlanders zaten er ook jongeren die je in Brugge alleen ‘s nachts tegen het lijf liep.

Een dikke kerel met ontbloot bovenlijf – Van In schatte hem een jaar of zestien – liet ongegeneer

scheten. Een eindje verderop zaten twee pubermeisjes openlijk te tongzoenen en onder een van de parasols speelden vier motorrijders om geld met dobbelstenen.

‘Van een gedoogbeleid gesproken’, merkte Versavel droog op.

‘Misschien zijn wij ouderwets, Guido.’

Versavel haalde zijn schouders op.

‘Ik ben benieuwd hoe tolerant je nog zult zijn, als je hier over een paar jaar je zoon tussen zit zitten.’

‘Wilden jullie me spreken?’

Van In en Versavel draaiden zich om. Janny Geldhof was een imposante verschijning. Hij was minstens 1 meter 90 groot, had brede schouders en een scherp gesneden kop met een wilde haardos. Hij droeg een strak T-shirt dat zijn afgetrainde torso op die van een Griekse god deed lijken. Zijn strakke spijkerbroek zat als gegoten om zijn heupen. Het was niet te verbazen dat jonge meisjes om hem vielen.

‘Ik ben commissaris Van In en dit is hoofdinspecteur Versavel. We onderzoeken een moord.’

Een directe aanpak had zo zijn voordeel. Onschuldige mensen raakten meestal van de kook als ze het woord ‘moord’ hoorden. Janny trok alleen zijn wenkbrauwen op.

‘Moord’, herhaalde hij bijna dromerig. ‘Wat heb ik daarmee te maken?’

Van In haalde een foto van het vermoorde meisje uit zijn broekzak en stak ze onder Janny’s neus.

‘Ken je haar?’

Janny bekeek de foto met een goedkeurende blik.

‘Mooi meisje’, zei hij.

‘Dat vroeg ik niet.’

Van In had een hekel aan stoere kerels die zichzelf ‘cool’ vonden. De meeste maten zich gewoon een houding aan. Hij had genoeg macho’s gekend die na een kruisverhoor in elkaar waren gestort. Janny haalde zoals verwacht lusteloos zijn schouders op.

‘Nooit gezien.’

‘Ze gebruikte nochtans coke.’

‘Dan bent u bij mij aan het verkeerde adres, commissaris. Dat ik een jongerencafé uitbaat betekent niet dat ik drugs verkoop.’

Met een stalen gezicht, dacht Versavel, die Janny scherp in de gaten hield. En daarvoor moest hij ofwel recht in zijn schoenen staan of zijn emoties perfect onder controle kunnen houden. Was hij dan toch een doortrapte misdadiger zoals Catrysse beweerde? Versavel gaf een verdachte altijd meer krediet dan Van In. Hij ging nooit af op een eerste indruk. Maar het hing in de lucht dat Van In bloot had geroken en zijn prooi niet meer zou loslaten. Hij had gelijk. Van In ging in de aanval.

‘Dan vind je het beslist niet erg dat we hier vanavond een oogje in het zeil houden. In uniform uiteraard.’

Nu reageerde Janny wel. Hij ging wijdbeens voor Van In staan en plantte zijn handen in zijn heupen waardoor hij nog imposanter leek. Versavel verwachtte dat hij in woede zou uitbarsten, maar hij had het mis. Janny begon luid te lachen.

‘Laat me dan uw gastheer zijn, commissaris. Ik heb niets te verbergen. Het komt me zelfs goed uit. Als jullie er vanavond zijn en er ontstaat een vechtpartij hoef ik niet te wachten tot de politie ter plaatse is.’

Versavel kon een glimlach niet onderdrukken. Het was 1-0 voor Janny, maar hij deed er nog een schepje bovenop. Hij draaide zich om en riep naar de jongeren op het terras.

‘Vertellen jullie het hun maar. Worden hier drugs verkocht?’

De dikke kerel met ontbloot bovenlijf reageerde onmiddellijk. Hij liet een scheet en maakte daarmee een afwerend gebaar.

‘Wij komen hier alleen om te zuipen. Nietwaar, meiden?’

Het lesbische stel staakte de zoensessie. Een van de meisjes, een schraal mormel met kort borstelhaar en platte borsten, stak haar kin naar voren.

‘En om te vrijen natuurlijk’, kaketelde ze.

De Nederlanders deden ook hun duit in het zakje.

‘Shit is bij ons toch veel goedkoper’, lalde een roodharige kerel met waterige ogen. ‘Waarom zouden we het bij jullie kopen? Wij komen voor het bier en de meiden.’

Er klonk een instemmend gejoel. Janny wendde zich weer tot Van In.

‘Bent u nu tevreden, commissaris?’

Van In was allesbehalve tevreden, maar hij liet daar niets van merken. Dat genoeg gunde hij de kroegbaas niet. Hij vond het alleen jammer dat hij hem met rust moest laten. Een moordenaarsopsporen was nu eenmaal belangrijker dan een drugsdealer klissen.

‘Ik heb dorst’, zei hij.

‘Dat zei Christus ook toen hij aan het kruis hing’, grapte Janny.

Hij stak zijn hand uit naar Van In.

‘Zand erover?’

‘Aan zand hebben jullie in ieder geval geen gebrek.’

‘Zo hoor ik het graag’, lachte Janny.

Hij wenkte een van de serveersters en gaf een rondje voor iedereen. De Nederlanders gingen bij de uitgang uit hun dak.

De jachthaven bood plaats aan bijna duizend boten. In de zomer waren dat er veel meer. Blankenberge was immers een gastvrije stad waardoor de haven ook heel wat bezoekers aantrok. Sommigen bleven een week, anderen hielden het op een overnachting. Maar de meesten kwamen geregeld terug. Harm Visser was een van die gasten. Voor hem was de jachthaven van Blankenberge een vaste stek geworden. Hij kwam minstens tien keer per jaar langs en had ondertussen vele vrienden gemaakt. Toen hij aanmeerde stond er al iemand op hem te wachten. Walter had het uiterlijk van een echte ‘yachtman’. Hij droeg een beige linnen broek, een blauw-wit gestreept T-shirt en lage schoenen met veters aan de zijkant. Zijn imposante grijze snor gaf hem het air van een zee kapitein.

‘Ahoy.’

Hij stak zijn arm op en begroette Harm met een weidse zwaai. De zongebruinde Nederlandse beantwoordde de groet en laveerde zijn boot voorzichtig naar de aanlegsteiger. Even later klonk Walter aan boord.

‘Wat een weertje.’

Walter haalde een zakdoek uit zijn broekzak, veegde het zweet van zijn voorhoofd en liet zich op het achterdek op de bank neerploffen. Ondanks de schroeiende hitte bracht de nabijheid van het water enige verkoeling. Hij haalde een vergulde sigarettendoos uit zijn binnenzak, klapte ze open en nam er een zonder filter en liet zijn Dupont-aansteker oplichten. Hij hield nu eenmaal van uiterlijk vertoon, maar dat nam niemand hem kwalijk. Walter spendeerde fortuinen in de kroegen. Hij trakteerde zelfs mensen die hij niet kende op een drankje.

‘Zin in een pilsje?’

Harm wachtte het antwoord niet af. Hij verdween in het vooronder en kwam terug met twee blikjes Belgisch bier. En daar bleef het niet bij. De blikjes volgden elkaar in snel tempo op terw

Walter zijn vriend op de hoogte bracht van de meest recente roddels. In Blankenberge viel er altijd wel iets te beleven. Zo was er vorig weekeinde een zatte kerel met zijn bromfiets in de haven gered. Een buurtbewoner had de hulpdiensten gealarmeerd, maar toen ze ter plaatse kwamen was de vogel allang gevlogen. De politie had hem op zijn boot aangetroffen terwijl hij zijn roes aan het uitslapen was.

‘En ze hebben ook ingebroken bij Christian’, bulderde Walter.

Christian was de baas van de Trafalgar.

‘En?’ vroeg Harm. ‘Je gaat me toch niet wijsmaken dat ze daar iets waardevols hebben buitgemaakt?’

‘Weet je dan niet dat hij onlangs een plasmatelevisie heeft gekocht?’

‘Gekocht of geritseld?’

Beide mannen schoten in de lach. Toeristen die langs de kade flaneerden, keken met een zeker afgunst neer op het tafereel. Mensen met boten spraken nu eenmaal tot de verbeelding van de gewone man.

‘Daar zullen we natuurlijk nooit achter komen’, proestte Walter. ‘Maar je kent de clou van het verhaal nog niet. Ik weet niet hoe hij het voor elkaar heeft gekregen, maar hij heeft de dief zelf weten op te sporen en zijn televisie teruggekregen.’

‘Had hij geen aangifte gedaan bij de politie?’

‘Dat spreekt voor zich. Maar je kent de Blankenbergse politie. Ze vinden nog geen rode Roland Royce terug die op de Grote Markt geparkeerd staat.’

Na de anekdotes volgden de verhalen over liefde en overspel.

‘Je kent François toch’, zei Walter.

‘François van Yvette.’

‘Ja die.’

‘Ze zijn uit elkaar. François is weer bij zijn ex ingetrokken en Yvette heeft ondertussen met Charles aangepapt. Ze wonen al meer dan drie weken samen.’

‘Godsamme’, grijnsde Harm. ‘Jullie zijn toch onverbeterlijk.’

‘Dat komt door de zeelucht. Daar worden mensen hitsig van.’

Blankenberge had een reputatie op het gebied van partnerruil. Ontrouw was er even normaal als eten en drinken. Mannen en vrouwen bedrogen elkaar dat het een lieve lust was. Het was zes weken geleden dat Harm in Blankenberge was geweest, maar er leek geen einde te komen aan de stroom van verhalen.

‘Ik begin onderhand honger te krijgen’, zei hij toen het donker begon te worden.

‘Wie niet?’

Walter veegde met de rug van zijn hand zijn snor droog en zette zijn bril, die door het lachen van zijn neus was geschoven, weer stevig op zijn plaats.

‘Wie trakteert er? Jij of ik?’

‘Ik denk dat het jouw beurt is’, zei Harm.

‘Dat zeg je altijd.’

‘Niet zeuren, vriend. Ik heb dubbel zoveel bij me als normaal. En dat scheelt een slok op de borrel.’

Van In vouwde de krant in vieren en legde ze voor hem op de salontafel. De moord op het meisje in het natuurreservaat De Fonteintjes had uiteraard de voorpagina gehaald, maar veel hadden de persmusketen niet te melden. Gelukkig maar. Hannelore kwam naast hem zitten en schoof dicht

tegen hem aan. Ze had net gedoucht en geurde naar frisse lentebloesems.

‘Moet je morgen weer naar Blankenberge?’

‘Ik denk het wel’, geeuwde Van In.

De zeelucht en de Duvels die hij in de loop van de middag had gedronken, hadden hem loom gemaakt. Hij verlangde naar zijn bed.

‘Dan ga ik met je mee. Het is rustig op de rechtbank en ik kan best een kleurtje gebruiken.’

Ze knoopte haar bloes los en bekeek met een keurende blik de bovenkant van haar borsten.

‘Wat denk jij ervan?’

‘Hanne. Alsjeblieft.’

Ze pakte zijn hand vast en legde die op haar borst.

‘Je bent toch niet moe, zeker?’

‘Een beetje moe en een beetje oud.’

Hannelore haalde zijn hand weg, liet zich van de bank glijden en liep naar het rekje waar ze de cd's bewaarden.

‘Een stukje Mozart zal je opkikkeren.’

De cd's waren alfabetisch gerangschikt. Onder de letter M stond bijna uitsluitend muziek van Mozart. Ze nam willekeurig een schijfje uit het rek en schoof het in de lade van de cd-speler. Het had een tijdje geduurd voor ze Van In had kunnen winnen voor klassieke muziek, maar nu was hij er weer van. Toen de pianist de eerste toetsen aansloeg en hij het stuk herkende, gooide hij zijn benen op de salontafel en kneep zijn ogen dicht.

‘Is het nu een beetje beter?’

Ze kwam weer naast hem zitten en sloeg haar arm om zijn schouder. Het was lang geleden dat ze samen op de bank naar Mozart hadden geluisterd.

‘Ik hoop dat Simon en Sarah nooit met die vuiligheid in contact komen’, zei Van In na een poos.

‘En het wordt steeds erger. Ik moet er niet aan denken dat iemand mij ooit komt vertellen dat mijn dochter dood is.’

Hannelore haalde haar vingers door zijn haar. Ze wist dat hij daar tintelingen van kreeg.

‘Is het meisje al geïdentificeerd?’

Van In schudde zachtjes zijn hoofd. Hij zag twee brute kerels die het meisje in het donkere water duwden. Ze spartelde en schreeuwde om hulp, maar er kwam niemand opdagen. Toen duwden ze haar kopje-onder. Het water spatte op, maar ze hielden haar stuiptrekkende lichaam stevig in bedwang. Toen werd het stil en het water weer glad.

‘Ik moet die smeerlappen vinden, Hanne. Ik moet ze vinden en ik zal ze vinden.’

Hannelore keek hem medelijdtend aan. Ze zag een traan blinken in zijn ooghoek.

‘Ik weet dat je ze zult vinden.’

Ze wist wat hij dacht. De kranten stonden bol van zinloos geweld dat het gevolg was van drugsgebruik. De slachtoffers en de daders werden steeds jonger, de drama's alleen groter. Het drugsmilieu was een bijna onneembare vesting geworden waartegen de politie vrijwel machteloos stond. Het fenomeen bestrijden was sisyfusarbeid geworden. Telkens als speurders de steen naar de top van de helling rolden, kwam hij weer naar beneden en konden ze opnieuw beginnen.

‘Je hebt alles gedaan wat je kon’, suste ze.

Ze hadden affiches verspreid en er was een opsporingsbericht uitgezonden op de regionale televisie. De identificatie van het meisje was een kwestie van tijd. Toen de telefoon overging wist Hannelore bijna zeker dat het goed nieuws was. Ze had gelijk. Het was Versavel met de mededeling dat een kijker het meisje had herkend. Ze heette Doema Korotitsj, was afkomstig uit Kiev, ma

woonde sinds vier jaar in Brussel. Ze maakte deel uit van een gezelschap van jongleurs dat momenteel optrad in Het Witte Paard, een theaterzaal in Blankenberge waar ieder jaar in de zomermaanden een grote revue liep.

‘Nu ben je al een stap verder’, zei Hannelore.

Ze liep naar de keuken, pakte een aangebroken fles wijn van het aanrecht en twee glazen. Het was amper kwart voor tien. Ze hadden nog ruim de tijd voor een slaapmutsje. En wie weet nog voor iets anders.

Versavel vond nog net een plaatsje tussen een donkerblauwe Lexus en een bordeauxrode Jaguar.

‘Dit is niet bepaald een sloppenwijk’, zei Van In toen hij uitstapte en over de rij geparkeerde wagens blikte.

Hij telde zes bmw’s, vier Mercedessen, drie Audi’s en een Saab cabrio. Voor zover hij kon kijken stond er geen enkele Japanner.

‘Daar komt er nog eentje’, zei Versavel.

Een grijze Porsche Carrera kwam het parkeerterrein opgereden met aan het stuur een man van middelbare leeftijd. Hoe kon het anders? Hannelore pakte hoofdschuddend haar strandtas van de achterbank, deed het achterportier open en gooide haar benen naar buiten op het moment dat de Porsche voorbijreed en ze de man achter het stuur beter kon zien.

‘Ik vind hem best knap’, zei ze speels.

Het werd haar niet in dank afgenomen. Van In begon te blazen als een in het nauw gedreven kat. Zelfs Versavel trok een verongelijkt gezicht, maar daar trok Hannelore zich niets van aan.

‘Sommige mannen zijn tenminste galant’, glimlachte ze. ‘Ze doen het portier open en laten hun vrouw uitstappen in plaats van andere mensen te benijden.’

Er kwam geen reactie, maar dat had ze verwacht. Ze stapte uit en draaide haar hoofd naar de zonskroon. Een dagje aan het strand zou haar deugd doen. Geen gezeur om haar oren. Alleen de zon, de zilte lucht en enkele tijdschriften die al een hele tijd ongelezen op de salontafel waren blijven liggen. Ze pakte Van In bij zijn schouder en gaf hem een zoen, maar hij besteedde amper aandacht aan haar.

‘Moet je die nummerplaat zien. pk 001’, zei hij smalend tegen Versavel. ‘Als je het mij vraagt, staat pk voor Paren in Knokke.’

‘Of voor Poen Kakken.’

Hannelore haalde haar schouders op. Het leken wel twee oude viswijven.

‘Tot vanavond, Guido. Ik bel jullie wel.’

Ze gaf hem een schouderklopje en verdween stilletjes tussen de geparkeerde auto’s. Ze merkte zelfs niet dat ze weg was. Daarvoor waren ze te zeer in de ban van de man met de Porsche.

‘Wedden dat die kerel een jonge minnares heeft?’ snoof Van In.

‘Je bent toch niet jaloers?’

‘Jaloers?’

Toen Van In plotseling besepte dat Hannelore er niet meer was, keek hij wanhopig om zich heen, maar ze was nergens meer te bespeuren.

‘Ze belt ons vanavond’, zei Versavel.

‘Is ze boos?’

‘Ik denk het niet.’

Ze staken de straat over. Er zaten al een tiental mensen op het terras van The Place To Be. Slechts twee van hen dronken koffie. In de zon was nog een tafeltje vrij. Versavel trok zijn jasje uit en hing het over zijn schouder. Ze leken wel op vakantie. Alleen de palmbomen ontbraken nog.

‘Daar is meneer pk weer’, zei Van In toen de Porsche voor de tweede keer het parkeerterrein rondtoerde op zoek naar een plekje.

Van In ging zitten, stak een sigaret op en stelde met enige ergernis vast dat meneer pk het parkeerterrein afreed en zijn bolide op de loskaai recht tegenover het terras parkeerde waar het verboden was.

‘Dat kan hij toch niet maken.’

‘Je gaat hem toch geen bekeuring geven?’ fluisterde Versavel, die Van In al lang genoeg kende om te weten waartoe hij in staat was als hij zich aan iemand ergerde. Zo had hij ooit eens de wagen van een diplomaat laten wegtakelen omdat die met een wiel op het voetpad stond geparkeerd, een wapenfeit dat hem bijna een bevordering had gekost. Van In had nu eenmaal een hekel aan mensen die dachten dat ze boven de wet stonden.

‘Ik doe mijn best om kalm te blijven, Guido.’

Meneer pk stapte uit, griste een rood plastic tasje van de passagiersstoel en kwam recht op hen toe gelopen. Hij glimlachte breed, stak zijn hand uit naar Van In en zei: ‘Goedemorgen, commissaris.’ Van In keek eerst naar Versavel en dan weer naar de man die hij de hand schudde.

‘Mijn naam is Patrick Kinna’, zei de man. ‘Ik ben de eigenaar van The Place To Be. Kan ik jullie iets te drinken aanbieden?’

Hij wenkte een ober die binnen met een vochtige doek de tafels aan het schoonvegen was.

‘Catrysse is een goede vriend van mij. Hij is hier gisteravond nog een glas komen drinken en moet eerlijk toegeven dat hij jullie perfect heeft beschreven.’

Van In vroeg niet wat Catrysse nog meer over hen had verteld. Hij nam een trek van zijn sigaret en bestelde twee koffie. Een mens kon tegenwoordig niet voorzichtig genoeg zijn. Zeker niet in Blankenberge, waar het nieuws zich sneller verspreidde dan een olievlek op het water.

‘We hebben een afspraak met de eigenaar van Het Witte Paard’, zei hij. ‘Hij heeft ons gebeld in verband met het meisje dat vermoord werd. Ze werkte voor hem.’

In normale omstandigheden verstrekke Van In geen informatie over een moordzaak aan een wildvreemde, maar nu wist hij bijna zeker dat Patrick Kinna daarvan ook al op de hoogte was. Hij haalde gelijk. Kinna knikte.

‘Dat heeft hij me verteld.’

‘Dat dacht ik al.’

Kinna pakte een stoel en vroeg of hij er even bij mocht komen zitten.

‘De moord heeft in Blankenberge voor flink wat opschudding gezorgd’, zei hij toen Van In met een knikje te kennen gaf dat hij erbij mocht komen zitten. ‘Freddy is geschokt.’

‘Bedoelt u Freddy Leemans, de eigenaar van Het Witte Paard?’

‘Wie anders’, lachte Kinna. ‘Freddy is...’

‘Een goede vriend van u’, vulde Van In aan.

‘Inderdaad.’

‘Hebt u de revue al gezien?’

‘Nog niet’, zei Kinna. ‘Maar het schijnt goed te zijn.’

Hij boog zich een beetje naar voren en liet zijn stem zakken.

‘Ik heb gehoord dat de paaldanseres ongelooflijke dingen laat zien. Letterlijk en figuurlijk, als je begrijpt wat ik bedoel.’

Van In nam een slokje van de koffie die de ober net had geserveerd, duwde zijn sigaret uit en stak onmiddellijk een nieuwe op. Een stad waar iedereen alles over iedereen wist, had zo zijn voordeelen. En daar wilde hij van profiteren.

‘We zijn erachter gekomen dat het slachtoffer drugs gebruikte’, zei hij. ‘Maar dat blijft natuurlijk onder ons’, fluisterde hij erachteraan.

‘Dat spreekt voor zich, commissaris.’

Patrick Kinna leek bijzonder goed op de hoogte van het reilen en zeilen in de badplaats. Als Van In erin slaagde zijn vertrouwen te winnen kon dat wel eens van pas komen. Het bleek een schot in de

- [download Unforgiven \(Fallen, Book 5\)](#)
- **[Fast Fourier Transform and Its Applications book](#)**
- [read Python Programming on WIN32: Help for Windows Programmers](#)
- [Digital Photographer, Issue 174 pdf, azw \(kindle\), epub](#)

- <http://ramazotti.ru/library/Unforgiven--Fallen--Book-5-.pdf>
- <http://transtrade.cz/?ebooks/Fast-Fourier-Transform-and-Its-Applications.pdf>
- <http://wind-in-herleshausen.de/?freebooks/Living-with-Lymphoma--2nd-Edition---Johns-Hopkins-Press-Health-Books-.pdf>
- <http://www.experienceolvera.co.uk/library/Sc--nes-de-la-vie-de-boh--me.pdf>